

“Quan corro em dic a mi mateix que he de pensar en un riu, en núvols. Però, essencialment, no penso en una cosa. Tot el que faig és córrer en el meu aollidor, vívid, nostàlgic silenci. I això és una cosa tan meravellosa que no importa el que diguin els altres”

HARUKI MURAKAMI

FRANCESC PEIRÓN

Nova York. Corresponsal

Per segona vegada a la vida, Christopher McDougall va anar seguint el rastre de Caballo Blanco. La primera vegada va perseguir un fantasma. L'última es va acomiadar de la llegenda que va forjar en el seu llibre *Nascuts per córrer* (2009), una espècie de bíblia per als atletes de fons.

“Una cosa molt estranya, una sensació de *déjà vu*”, explica. Una emoció inspirada per la similitud del territori de Gila Wilderness (Nou Mèxic, a prop d'Arizona), escenari de la recent recerca de Micah True, i el Barranco del Cobre, a la Sierra Madre mexicana, on el va descobrir amb el seu sobrenom. Aquí el va trobar el 2004, adoptat pels tarahumares, denominació dels conquistadors, encara que ells s'anomenen rarà-muri o poble de corredors, o de peus lleugers.

Estrany, repeteix, per la barreja d'ansia i desesperació, en contrast amb la bellesa de la naturalesa. “Costa de creure que estigui mort. Passava molt de temps sent

Sandàlies amb què corren els tarahumares

ROBB KENDRICK/GETTY

El poble tarahumara

LA VANGUARDIA

Christopher McDougall, autor de *Nascuts per córrer*, rememora l'heroi del llibre, a qui va convertir en llegenda d'ultramaratonians

L'últim trot de Caballo Blanco

des de diferents punts dels Estats Units i Mèxic. Els va convocar per sortir a buscar Micah True, “el profeta” –no hi ha bíblia sense profeta– de les llargues distàncies i d'un estil de vida, una barreja de hippisme i austeritat pròpia d'un anacoreta.

“El reanomenat mite de True prové menys de la seva habilitat per córrer que de la seva capacitat d'inspirar. Es va caracteritzar per un esperit lliure capaç de sobreviure amb farina de blat de moro, fesols i somnis de llibertat, allunyat dels diners i les possessions”. Així el defineix Barry Bearak en el brillant reportatge publicat aquesta setmana a *The New York Times* en el qual reconstrueix les jornades del rescat.

Nascut fa 58 anys al nord de Califòrnia –amb el nom de Michael Randall Hickman, reconverit quan era boxejador en Micah True–, Caballo Blanco, o simplement Caballo, va marxar per fer

Micah True, exboxejador, se'n va anar a viure Vhihuahua (Mèxic)

12 milles (uns 18 quilòmetres). Un trot, “per a ell una rutina com la d'anar a fer un volt a la pista de l'institut”, descriu Bearak.

Una empremta els va guiar fins a ell el quart dia, el 31 de març. Sabien que a la sola del seu calçat hi havia dibuixat un triangle. Una d'aquestes figures va aparèixer marcada al camí i després una altra i una altra. Al fons d'un barranc, hi havia el seu cos reclinat sobre unes pedres, amb part de les cames dins l'aigua, les mans contra el pit. Va morir d'un infart.

“No crec que la seva mort –remarca McDougall– s'hagi d'atribuir al fet que corrés. Si tenia un problema cardíac, podria haver-li passat igual en qualsevol altre lloc”. Tampoc no accepta que aquesta circumstància hagi d'espantar el creixent interès pels grans fons. “Penso que hi haurà més ultramaratonians a causa de la seva mort. La gent veurà l'exemple de l'home capaç de gaudir realment de la seva vida i del seu cos i voldrà ser com ell”.

A finals del 2003, quan una lesió als peus va apartar l'escriptor de la seva passió atlètica, va rebre l'encàrrec d'escriure una article sobre els tarahumares, els corredors més resistents de l'univers. Una vegada a la Sierra Madre, li van començar a parlar de Caballo Blanco, aquest tipus alt, prim que s'apareixia com un espectre. Va resultar difícil trobar-lo i trencar el gel. “No va estar-hi gaire interessat”, recorda. “Em va deixar esperant cinc o sis hores, mentre feia una ruta. En tornar estava cansat, però vam menjar, vam beure i vam parlar. Va sorgir una bona relació”.

McDougall va tornar als Estats Units. Va tornar a entrenar aplicant els mètodes que li va ensenyar Caballo (impactar amb la part davantera de la planta, per no castigar els genolls). True les havia après dels seus admirats indígenes, que, desconixedors de la tecnologia, utilitzaven les seves

McDougall el va trobar entre els tarahumares el 2004 i al març va participar en la recerca del cadàver

tradicionals sandàlies. I per això *Nascuts per córrer* és el manual de referència dels atletes descalços o amb protecció mínima.

“He sentit dir abans –assenyala– que és com una bíblia per a corredors encara que em sona estrany. No vaig ser mai seguidor de la Bíblia, ni he pretès influir. Per a mi és una història d'aventures”.

Va tornar a la terra dels rarà-muri el 2006. Va participar en la primera cursa oberta a tothom –la descriu en el llibre– que va organitzar Caballo Blanco. El seu objectiu, que el va mantenir amb els anys i que ara afronta el repte de la seva continuïtat sense el seu impulsor, era recaptar fons per a la supervivència ètnica dels tarahumares, amenaçats per l'occidentalisme i el consum.

“Si va ser un profeta –matisa McDougall– també ho va ser de forma accidental. Mai no va voler adoctrinar ningú, ell simplement vivia. I aquesta és la raó per la qual l'escoltaven. No intentava canviar la mentalitat ni manipular. Per això sonava tan autèntic”.

A Micah True el van treure del barranc a cavall d'una mula.●

ROBB KENDRICK

Indígenes tarahumares a la cursa

invisible i penses que això és el mateix. Sents que tornarà. Es fa difícil entendre que aquesta vegada no tornarà”, confessa.

McDougall va engrossir la llarga llista d'amics del món ultramaratonista –70, 80, 100 quilòmetres...– que el passat 27 de març van viatjar al parc natural de Gila

Un poble d'ultrafondistes

■ Hi ha científics, com recull McDougall al llibre, pels quals, des d'Esparta, no hi ha hagut un poble amb una condició física de resistència comparable als tarahumares, assentats al sud-oest de l'estat mexicà de Chihuahua. “Caballo Blanco –sosté sobre el protagonista– tenia un conflicte entre qui era i qui volia ser. A ell

li agradava veure's com una persona calmada, però tenia temperament i s'enfadava”. Així que, quan va descobrir aquests indígenes, va trobar la cultura perfecta. “Els va veure com els seus companys, perquè els tarahumares són amables, els entusiasma córrer i no estan obsessionats pels diners”, assegura.